

stillinger at begunstige netop Gennemførelsen af en saadan Taktik. Trods al Tale om, at de Radikale og Socialdemokraterne vilde støtte Venstres Grundlovsforslag, ja egentlig var dets allervarmeste Venner og Beundrere, hvad gjorde de saa? Saa allierede de sig næsten alle Steder, hvor de kunde se deres Fordel derved, mod Venstre og dermed mod den Regering, der havde ført Grundlovsforslaget frem og vilde sætte alle sine Evner ind paa at faa det gennemført, for saa vidt Valget gav Ministeriet tilstrækkelig Styrke til vedblivende at være Fører i Forfatningssagen. Ministeriet Bernstsens Stilling var lige til, og den daværende Konseilspræsident gav den et klart Udtryk ved Venstres Møde den 19. April gennem følgende Udtalelse, der gennem Ritzaus Bureau blev bragt til offentlig Kundskab: „Hvis Socialdemokraterne i Forening med det radikale Venstre ved det kommende Følketingsvalg bekæmper Venstres Kandidater og derved hidfører en Situation, hvorved Regeringspartiet bliver saaledes svækket, at det bliver umuliggjort for det at være det førende Parti i Grundlovs-sagen, maa de nævnte Partier selvfølgelig tage Konsekvensen og det deraf følgende parlamentariske Ansvar.“ Paa samme Vis udtalte Konseilspræsidenten og Ministeriets øvrige Medlemmer sig under Valgkampagnen. Trods de to Partiers Kærlighedserklæringer overfor Regeringen, gjorde de ikke desto mindre i Fællesskab alt, hvad de evnede, for at svække det daværende Regeringsparti i en saadan Grad, at Ministeriet Bernstsens efter Valget maatte indgive sin Afskedsbegæring, hvis det ikke vilde slaa sig selv paa Munden eller forfuske Valgdagens Resultat. De allierede sig mod Venstre, og de mistænkeliggjorde, som nævnt, Venstres Stilling til Forfatningssagen paa det stærkeste.

Men ikke nok hermed. Skønt man fra den Side selv holdt paa og fremdeles holder paa, at Valget den 20. Maj ene og alene var et Valg paa Grundlovssagen — det ønskede Venstre for sit Vedkommende, at Valget skulde være, men det blev det ikke —, bekæmpede de Radikale og Socialdemokraterne ogsaa Venstre paa Forsvarssagen og Skattelovene; ja, mange Steder var Forhandlingen om disse to Spørgsmaal netop det, som dominerede Valgkampagnen. Den højtærede Finansminister tog derfor ganske fejl, naar han forleden Dag udtalte, at det Valg, der fandt Sted den 20. Maj, ikke drejede sig om Skattepolitik. Valget drejede sig mange Steder netop i høj Grad

om Skattepolitik, fordi de Radikale og Socialdemokraterne derved søgte at bekæmpe Venstre, ganske vist uden Held, thi Venstres Vælgere holdt fast paa Venstres Standpunkt. Den højtærede Minister, som fra sit eget Partis Side i sin Tid er blevet betegnet som Partiets Vimpel og Ballast — og jeg formoder, han er det fremdeles —, burde virkelig have fulgt Valgkampagnen med saa megen Opmærksomhed, at han ikke havde været uvidende om dette. Han vilde da ikke have ladet sig friste til at kalde det en uærlig og dum Politik, om hans eget Parti nu søgte sine Skatteidealer virkeliggjorte, efter at man i saa udpræget Grad havde anvendt Skattepolitikken som Agitationsnummer i Valgkampagnen. Det vilde maaske ikke være videre praktisk af det nuværende Ministerium at give sig til at drive Skattepolitik — det tror jeg ikke —, men at bruge saa stærke Ord om det, som den højtærede Finansminister brugte forleden, synes mig dog at være lige haardt nok. Naa, de Ord havde for øvrigt ogsaa nok en lidt anden Adresse. — Maa jeg i den samme Forbindelse, medens jeg er ved den højtærede Finansminister, der synes at være af den Anskuelse, at de troskyldige og godlidende Politikere i særlig Grad findes Vest for Store Bælt, spørge den højtærede Finansminister, om det er denne hans Anskuelse, der har givet sig praktisk Udslag deri, at ingen af de radikale Politikere Vest for Store Bælt er fundet værdige til at tage Sæde i Ministeriet Zahle. (Afbrydelse). Ja, det er blot et Spørgsmaal, jeg retter.

Nej, sidste Valg drejede sig, takket være de nuværende Regeringspartier: de Radikale og Socialdemokraterne — og takket være Højre med for Resten —, ikke blot om Grundlovssagen, men ogsaa i høj Grad om Skattelovene og Forsvarssagen. Jeg mener derfor med Rette at kunne betegne det som en hensynsløs Taktik, især da man fra den Side den Gang hævdede og stadig hævder, at Valget den 20. Maj skulde være og var et Valg paa Forfatningssagen; thi det var ikke helt Tilfældet. Den Sag er saa vist stor nok til, at den alene kunde danne Grundlag for et Valg, og hvis det var blevet Tilfældet, havde de politiske Linier nu været noget klarere, end de i Øjeblikket er. Der er vist ikke ret mange, der tænker sig den Mulighed, at de nuværende Regeringspartier skulde have bedre Betingelser for at hidføre en Løsning af Forfatningssagen, end Venstre vilde have haft som ledende politisk Parti. For Grundlovssagens Skyld